

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 510/2014
29.05.2014. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном предмету осуђене Ж.М., због кривичног дела самовлашће из члана 330. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца осуђене Ж.М., адвоката М.А., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу К бр.1547/12 од 18.12.2012. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1 179/14 од 27.03.2014. године, у седници већа одржаној дана 29.05.2014. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца осуђене Ж.М., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу К бр.1547/12 од 18.12.2012. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1 179/14 од 27.03.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу К бр.1547/12 од 18.12.2012. године окривљена Ж.М. оглашена је кривом због извршења кривичног дела самовлашћа из члана 330. став 1. за које јој је изречена условна осуда тако што је утврђена казна затвора у трајању од 4 месеца и истовремено одређено да се казна неће извршити према окривљеној уколико иста у року од 1 године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

Наведеном пресудом на основу члана 206. став 2. ЗКП оштећена ЕД Е. је ради остваривања имовинско правног захтева упућена на парнични поступак, а на основу члана 193. и 196. ЗКП, обавезана је окривљена Ж.М. да надокнади трошкове кривичног поступка и плати суду на име паушала износ од 1.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Кж1 179/14 од 27.03.2014. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене Ж.М. и пресуда Основног суда у Крагујевцу К бр.1547/12 од 18.12.2012. године потврђена.

Против напред наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац осуђене Ж.М., адвокат М.А., због повреде закона из члана 485. став 1. тачка ЗКП и битне повреде из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи и према окривљеној изрекне ослобађајућа пресуда.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу одредбе члана 486. и 487. ЗКП на којој је размотрио списе предмета па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца осуђене Ж.М. је недозвољен.

Одредбом члана 485. ЗКП прописани су разлози за подношење захтева за заштиту законитости од стране лица овлашћених за подношења захтева (члан 483. став 1. ЗКП), па је између осталих, у члану 485. став 1. тачка 1. ЗКП као разлог предвиђена повреда закона.

Чланом 485. став 4. истог Законика прописано је да окривљени може поднети захтев за заштиту законитости због таксативно набројаних повреда тог законика, учињених у првостепеном поступку и поступку пред апелационим судом.

Право окривљеног за подношење захтева због повреде закона је по ставу Врховног касационог суда сходно наведеној законској одредби, ограничено на повреде које су таксативно наведене у ставу 4. члана 485. ЗКП. Према томе, окривљени може поднети захтев за заштиту законитости због повреда тог законика: члан 74, члан 438. став 1. тачка 1.) и 4.) и тачка 7.) до 10.) и став 2. тачка 1.), члан 439. тачка 1.) до 3.) и члан 441. ст. 3. и 4. учињених у првостепеном поступку и поступку пред апелационим судом.

У захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене Ж.М. који је поднет у складу са одредбом члана 483. став 3. ЗКП, као основ подношења захтева наведена је повреда закона, и то битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП која је учињена у првостепеном и другостепеном поступку.

Наведена повреда међутим, по ставу Врховног касационог суда не представља законски разлог у оквиру повреда набројаних у члану 485. став 4. ЗКП због кога би окривљени, као овлашћено лице, могао поднети захтев за заштиту законитости, а осим овог разлога у захтеву није наведен ниједан други разлог који би могао бити предмет побијања законитости одлуке у опсегу који ЗКП у члану 485. став 4. таксативно набраја.

Према томе, повреда која је предмет поднетог захтева за заштиту законитости по ставу Врховног касационог суда не може бити разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног, због чега је захтев оцењен као недозвољен.

Поступајући на основу члана 487. став 1. тачка 2. у вези члана 485. став 4. ЗКП, Врховни касациони суд је одбацио као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљене Ж.М.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.**